

Vở kịch hai vai

Tôi là một đứa con gái thuộc loại nửa mùa, tức là không già không trẻ, không xấu không đẹp, không đại không khôn, theo một cách gọi nào đó thì tôi không loại dở dở và thế là tôi ế.

Tôi bắt đầu ế kể từ năm mới 20 tuổi và mọi công cuộc cải thiện của lũ bạn cùng phòng ưu ái dành cho tôi cũng đua nhau được dùng để tôi có đôi có cặp hẹn hò trong ngày lễ tốt nghiệp. Đầu tiên là công cuộc cải cách, chau chuốt cho tôi từ đầu đến chân. Phải nói là cải cách thực sự, một nửa tủ quần áo của tôi được thay bằng quần áo mới, giày dép để bệt gần như biến mất hoàn toàn, trên bàn xuất hiện thêm đủ loại vật thể lạ từ phấn, son, mỹ phẩm, gương lược. Tủ sách thì thêm đủ loại tuyệt chiêu cửa cấm, kỹ năng giao tiếp. Tiếp theo đó là công cuộc mai mối, hẹn hò. Tôi như bị xoay chong chóng mà vẫn vô tác dụng, tôi vẫn ế, ế lâu dài, ế hiên ngang, ế bền bỉ và ế kiêu kì mà vẫn chẳng ai hiểu được vì sao tôi ế.

Tôi cười nhả nhở trong khi hai đứa bạn thân thì mặt mũi méo xệch, vò đầu bứt tai đến khổ sở, trông đến tội. Cuối cùng thì giải pháp bất đắc dĩ cũng được đưa ra mà tôi đành phải nhắm mắt đưa chân vì hai đứa bạn thân và vì cuộc cách mạng giải phóng tình trạng ế khi mới hơn 20 tuổi của mình. Giải thưởng được đưa ra là một châu chè bưởi xả láng nếu tôi đưa được anh chàng nào đó đến buổi họp lớp cuối năm (cho dù anh ta mặt rỗ, môi thâm hay bị lang ben, tôi nhất định phải có đôi).

Tôi phải dùng nick chat của một trong hai đứa bạn thân để chat với anh chàng mà nó giới thiệu. Với nick name Đóa Hồng Kiêu Sa, tôi đóng vai một cô nàng năng động, quyến rũ và giỏi giang và chiến dịch sẽ là cửa cấm anh chàng Mercedes Benz mà theo lời đứa bạn tôi nói là hào hoa, lãng tử và thành đạt. Hai đứa bạn tôi hứa sẽ là trợ thủ trong lúc tôi kéo cửa anh chàng kia nhưng rồi đến lúc vào cuộc thực sự thì hai đứa mãi hẹn hò mà lặn mất tăm. Một mình tôi một chiến tuyến để chiến đấu vô cùng gian nan vất vả vì việc đóng vai là một người quyến rũ với tôi có lẽ là quá nặng ký (nếu tôi quyến rũ thì tôi phải dẫn thân vào cái chiến trường này làm gì, nhưng tất cả vì tương lai của bữa chè bưởi, tôi hạ quyết tâm đến cùng).

Đúng như những gì đứa bạn tôi nói, anh ta là người rất thông minh (bằng

chứng là anh ta toàn nói về tài chính và chỉ số chứng khoán mà tôi nghe ừ ờ như vịt nghe sấm, không hiểu gì. Anh ta còn nói về những loại nước hoa Pháp gì gì đó, những nhà hàng sang trọng, những dự án hàng chục tỷ đồng mà tôi tưởng mình đang lơ mơ ngủ gật). Để đáp lại điều đó, tôi phải ôm ấp và không rời mắt khỏi chàng google chung thủy, đôi khi điện thoại phải hoạt động hết công suất. Vở kịch khá ổn nhưng đầu óc tôi quay cuồng và choáng váng. Tôi muốn bỏ cuộc nhưng sợ hai đứa bạn dọa tẩy chay nên miễn cưỡng chấp nhận liếc mắt với anh Mercedes Benz này hai cái thì liếc anh Google một cái để làm một bông hồng nóng bỏng một cách hoàn hảo.

Đứa bạn thương tình nên đưa ra một mục tiêu mới, cho tôi một anh chàng khác có nick là Xe đạp Thống nhất. Sinh viên nghèo, trong sáng, lãng mạn nên tôi phải đóng vai Cỏ Mần Trầu hợp gu với anh chàng kia. Tôi tưởng thoát nạn nhưng tránh vỏ dưa thì gặp phải cái vỏ bí, anh chàng này thích nói về miền quê, đồng lúa, cánh cò, rồi mì tôm, cơm bụi và điều khó nhằn nhất với tôi là anh chàng này thích thơ, vì anh ta rất lãng mạn.

Từ nhỏ, tôi chưa biết đi chân đất chần trâu hay tắm sông là như thế nào và càng không biết gì về nghệ thuật. Tôi là dân chuyên hóa, học thêm IT suốt ngày chỉ biết ở trong nhà làm bạn với máy tính và các loại công thức, trong đầu chỉ có hóa trị, phản ứng hóa học, lập trình, virus, phần cứng, phần mềm. Tôi không biết gì về chứng khoán, cũng chẳng biết gì về thơ, tôi không sao mê nổi hai thứ đó nhưng thế nào mà tôi lại hoàn thành vở kịch hai vai này một cách trên cả hoàn hảo. Có lẽ chính cái sự vụng về của tôi lại là điểm mạnh, khi tôi chỉ im lặng, lắng nghe, vào hùa rồi thỉnh thoảng phản đối một cách nhẹ nhàng hay liên tưởng sang một thứ khác (cụ thể là hóa học, máy tính hay bất cứ một thứ nào khác có thể nghĩ đến).

Bi kịch đến thực sự khi tôi liêu xiêu với cả hai chàng, mỗi chàng một vẻ mà tôi không thể nào quyết định sẽ lựa chọn ai. Đến với chàng hào hoa thành đạt thì tiếc chàng chung tình, lãng mạn. Chat với anh sinh viên nghèo chỉ biết nói đến thơ ca thì lại nghĩ vu vơ về anh chàng rửa tai cho tôi bằng chứng khoán. Được một thời gian khá lâu thì cả hai chàng đều hẹn gặp tôi. Và tất nhiên là tôi đồng ý mà không được suy nghĩ đến 1% giây (sự thật là chủ nhân cũ của Đá Hồng Kiều Sa và Cỏ Mần Trầu đề đầu tôi để đồng ý) và tôi sẽ phải gặp cả hai chàng để đưa ra quyết định cuối cùng. Cảm giác được làm người đào hoa phải nói là thật yomost nhưng tôi chán rồi. Khi thì không có ai, khi thì lại

có quá nhiều. Tôi âm thầm nuôi ý định gặp mặt và bóc trần cái mặt nạ của mình ra, lộ rõ ra bản chất thật của mình để cho cả hai chàng tự xin dẹp mà về. Tôi sẽ chịu khao bọn bạn bữa chè bưởi kia hoặc chịu bị tẩy chay một tháng rồi quay về làm gái ế, ế lâu dài, ế hiên ngang, ế bền bỉ và ế kiêu kì.

Chàng Mescedes Benz hẹn tôi ở một nhà hàng bên hồ tây, sau khi để cho hai đứa bạn tô vẽ, ướm đi ướm lại cả tủ quần áo đi mượn, tôi xỏ chân vào đôi giày cao gót và đi taxi đến điểm hẹn. Ý định sống thật của tôi tan vỡ khi tôi thấy anh chàng. Chàng đẹp trai và chói lóa như cái bóng đèn cao áp, chàng lịch lãm và đàn ông vô cùng. Tôi choáng váng và suýt đổ khi thấy chàng mỉm cười. Từ cái cách nhấp môi trên ly rượu vang đỏ sáng sủa đến cách cắt từng miếng bít tết cho vào miệng, cử chỉ từ tốn đến vô cùng. Tôi ấp úng gần như không nói được lời nào mặc dù chàng không nói về chứng khoán, cũng không bàn luận về kinh tế, chàng cười và nói về những ấn tượng về tôi. Đóa Hồng Kiều Sa đã chao đảo với Mescedes Benz thì Cỏ Mần Trầu sẽ bị tuyệt chủng cùng với Xe Đạp Thống Nhất thôi, tôi tự nhủ thế.

Đến khi chàng đưa tôi về, chàng còn dừng lại bên đường để ghé vào mua tặng tôi bó hoa. Khi chàng chọn hoa thì đầu tôi đang lâng lâng về chàng hoàng tử cười Mescedes trắng, chàng cũng khá lãng mạn đấy chứ. Nhưng tia sét ái tình giáng trúng vào tôi khiến tôi chưa hết ngây ngất thì một tia sét khác giáng trúng tim tôi, cháy đen khét lẹt vì sự thất vọng. Chàng đang mặc cả với người bán hoa từng bông, từ giấy gói đến công vận chuyển, tiền thuê cửa hàng. Tôi nghe rõ cả tiếng chàng đang kì kèo vì chuyện khuya rồi mà bán đắt thì hoa ế, ngày mai sẽ héo. “chàng quả là người có đầu óc kinh doanh”. Tôi ngớ người ra, ứ ớ, vẫy vẫy một chiếc taxi rồi lao lên xe ra về, bỏ mặc chàng mãi mê làm người đàn ông khôn khéo với cô nàng bán hoa.

Bọn bạn an ủi tôi không nổi nên bảo tôi đồng ý gặp anh chàng Xe Đạp Thống Nhất vào ngày hôm sau để cải thiện tình hình vỡ mộng. Dù sao thì chàng Xe Đạp cũng là một chàng trai có vẻ thành thật và chân chất của nhà quê, nếu có cái đuôi nào sẽ lòi ra ngay nên tôi cũng ngao ngán rồi ậm ừ đi gặp. Chàng Xe Đạp hẹn tôi ở một quán nước ven bờ hồ, cảnh vật khá lãng mạn và yên tĩnh. Tôi đơn giản mặc quần Jeans và áo sơ mi trắng đến mà không cần tô vẽ trang điểm hàng giờ và mặc chiếc váy đỏ chật ních đi mượn hôm trước. Tôi khá tự tin là sẽ bóc bạch thật về mình mà không cần e dè gì cả nhưng khi đến nơi thì.....

Trời ơi! Chàng Xe Đạp tôi hẹn lại chính là cái anh chàng Mercedes Benz đẹp trai, hào hoa kia, chỉ khác là bộ vec hôm trước được thay bằng chiếc áo phong rẻ tiền. Tôi ngớ người ra vội quay mặt đi, định lấy điện thoại ra gọi cho lũ bạn cấp báo tình hình. Nhưng bỗng nhiên, có người vỗ vai tôi từ phía sau khiến tôi thót tim giật mình quay lại. Anh ta cũng hoảng hốt giật mình khi nhận ra tôi. Bây giờ thì tôi sẽ là Đóa Hồng Kiều Sa hay là Cỏ Mần Trầu, còn anh ta là Mercedes Benz hay Xe Đạp Thống Nhất đây?